

Bijna dood ervaringen en de eonische gedachten

Gerrit Teule

In het boek “Eindeloos bewustzijn” beschrijft Pim van Lommel niet alleen het fenomeen van de bijna-dood ervaring (BDE) op basis van getuigenissen, maar hij probeert er ook een natuurkundige verklaring voor te geven in termen van non-lokaal bewustzijn en al of niet instortende golf functies. Deze kwantummechanische uitleg is hem niet in dank afgenomen en kreten als “schoenmaker blijf bij je leest” waren niet van de lucht. Helemaal onlogisch is dat niet, omdat de kwantummechanica nu eenmaal een wetenschap is die niemand echt ten volle begrijpt, zodat elke kwantummechanische ‘verklaring’ wel iets twijfelachtigs in zich heeft. Niet voor niets spreekt met in de kwantummechanica dan ook van waarschijnlijkheden en statistische kansen in plaats van rotsvaste zekerheden. In de materialistisch gerichte literatuur worden bijna-dood ervaringen voorgesteld als mysterieus en in een aantal gevallen ook als fantasie, bedrog of aanstellerij. Voor sceptici lijkt het zelfs vrij schieten vanuit de heup. Maar gezien vanuit de eonische theorie, die uitgaat van onvergankelijke geestdeeltjes, ligt een andere en veel respectvollere manier van benaderen als het ware voor het oprapen en daarom wijd ik er dit korte essay aan.

Als de zuurstoftoevoer naar de hersenen stagneert, komt de hersenwerking tot stilstand en verklaart men de patiënt ‘klinisch dood’. Ook bij operaties verliest de patiënt het bewustzijn. Geredeneerd vanuit de materialistische stelling “Geest is het brein in werking” moet dan wel de conclusie volgen dat de geest bij hersenstilstand ook helemaal stilstaat, werkeloos is of zelfs geheel afwezig is. Maar gezien vanuit het kwantummechanische en eonische standpunt zijn bij een hersenstilstand de elektronen/eonen, de onvergankelijke geestdeeltjes¹, in dat lichaam en in dat brein uiteraard helemaal niet afwezig; ze zijn nog ‘springlevend’ aanwezig. Sterker nog, de eonen zijn onvergankelijk in hun eeuwigdurende rusteloze actie, zelfs als een Zelf-eon het lichaam al of niet tijdelijk verlaat. Ook de non-lokale communicatie tussen eonen blijft doorgaan, zij het misschien ‘op een lager pitje’, omdat het aantal interacties tussen moleculaire structuren door de breinstilstand ietwat zal verminderen. De constatering van een absolute breinstilstand gebeurt met apparatuur van de huidige technologie en de constatering dat ‘de wijzer niet meer uitslaat’ of dat de ‘digitale cijfers nul aanwijzen’ wil helemaal nog niet zeggen dat alle elektronische en vooral de non-lokale interacties tussen elektronen/eonen ook inderdaad stilstaan tot op de laatste minimale elektronenbeweging. In de marge van de onnauwkeurigheid van het meetapparaat kan er in elektromagnetisch/geestelijke zin nog van alles gebeuren. Non-lokale informatie-overdracht is zelfs helemaal niet te meten, omdat het ‘buiten de tijd om gaat’, d.w.z. het speelt zich af tussen tijdruimten. Deze geestelijke activiteit (communicatie) is wezenlijk voor het verschijnsel ‘leven’ en valt buiten elk wetenschappelijk kader.

Het is daarom aantrekkelijk om het hele ‘probleem’ van BDE opnieuw te bezien, maar nu vanuit het eonische gezichtspunt. Ook over buitenlichamelijke ervaringen (BLE) heeft de eonische visie iets nieuws te zeggen. In dit hoofdstuk gaan we deze visie daarom toepassen op BDE en BLE. Het is aan de lezer zelf om te bepalen, in hoeverre dit gebruikt kan worden voor een verklaring van beide verschijnselen en in hoeverre deze verklaring leidt tot een bevredigend inzicht in een gebied waar we vooralsnog heel weinig van begrijpen. Voor de eonentheorie is het ook een mooie test: hoe gedraagt de theorie zich in de praktijk? Is de theorie bruikbaar? Geeft zij een aannemelijke verklaring? Draagt ze bij tot een dieper inzicht en mogelijk ook tot een dieper respect voor het verschijnsel ‘leven’?

¹ Zie voor een uitvoerige inleiding in deze ‘geestdeeltjes’-theorie het essay “Bewustzijnsevolutie en Artificial Intelligence”, ook vanaf deze site te downloaden.

1 Toepassing van de eonische gedachten op BDE en BLE

Een poging om de verschijnselen Bijna Dood Ervaring (BDE) en Buiten Lichamelijke Ervaring (BLE) te verklaren stuitte altijd al op een aantal moeilijkheden. Allereerst zullen veel zogenaamde 'verklaringen' bestaan uit het wegedeneren c.q. bagatelliseren van het probleem of het stellen van het probleem in een nieuw taalgebruik, dat wel veel suggereert maar in feite niets verklaart. In de tweede plaats kan een benadering vanuit een driedimensionale werkelijkheid, aangevuld met tijd als vierde dimensie, onvoldoende zijn om de beide verschijnselen te doorgronden. Er zal een "*hidden dimension theory*" aan te pas moeten komen, zoals Jean Charon voorstelde: het gebruik van een vijfde, imaginaire dimensie, om daarmee het verschijnsel vanuit een 'hoger' standpunt te bezien (vergelijkbaar met het beklimmen van een toren om een vlak landschap beter te kunnen overzien). En ten derde gaat het hier om iets geestelijks, wat in de denkmodellen van een materialistische en reductionistische wetenschap eenvoudigweg niet kan bestaan, omdat het met de huidige meetapparatuur niet te meten zou zijn. Dit betekent dat daarop gebaseerde verklaringsmodellen hier ook niet werken. Met deze kanttekeningen in het achterhoofd moeten we eerst het verschijnsel BDE en BLE goed omschrijven.

Uit de site www.merkawah.nl nam ik de definitie van BDE over: "*De bijna-dood ervaring (BDE) is een geheel van indrukken tijdens een bijzondere bewustzijnstoestand die het gevolg is van een periode van klinisch dood zijn, een ernstige ziekte, een bijna fatale situatie of een stervensproces; maar een BDE kan ook voorkomen bij hoge stress of diepe meditatie, of zelfs heel spontaan zonder enige aanleiding.*"

Een BDE draagt tenminste drie van de volgende aspecten:

- Onuitsprekelijkheid (is niet onder woorden te brengen).
- Het gevoel van rust en vrede, geen pijn meer.
- Het besef dood te zijn.
- Uittredingservaring: waarneming buiten en boven het bewusteloze lichaam, ook van de omgeving. Ook waarneming door blinde en dove personen.
- Het gevoel zich te bewegen in een donkere ruimte, vaak een "tunnel" genoemd met aan het einde een helder licht.
- Waarnemen van een andere niet-westerse omgeving, met prachtige kleuren, en soms muziek.
- Ontmoeten van overleden dierbaren en bekenden, soms communicatie.
- Contact met een stralend, niet verblindend licht.
- Een diepgaande communicatie, meestal in een sfeer van *onvoorwaardelijke* liefde en acceptatie.
- Een levenschouw of terugblik: een levensoverzicht waarbij men zijn hele leven overziet en zich bewust wordt van zijn handelen en de gevolgen daarvan; bijvoorbeeld de vreugde en verdriet dat men anderen berokkend heeft.
- Soms ook een vooruitblik.
- Waarnemen van een "grens", van waarachter geen terugkeer mogelijk zal zijn.
- De terugkeer in het lichaam, vaak met het besef van een doel of een opdracht in het leven.

2 Verschillende soorten bewustzijn?

Denkend en redenerend vanuit de eonentheorie, waarin gebruik wordt gemaakt van vijf dimensies: lengte, breedte, hoogte, tijd en geest (de imaginaire dimensie), en waar ook gebruik wordt gemaakt van kwantumfysische begrippen als verstrengeling, non-lokaliteit, waarschijnlijkheidsgolven, de golf/deeltjes paradox, etc., kom ik tot de hypothese van twee soorten bewustzijn, die mogelijk anderszins een ander licht werpt op bijna-dood-ervaringen en buitenlichamelijke ervaringen.

1. Het “stille” eonische bewustzijn; ook te zien als het bronbewustzijn: het YIN bewustzijn
2. Het “luide” hersenbewustzijn: het waak- en slaap-bewustzijn: het Yang bewustzijn.

Daar achteraan kunnen we (als punt 3) de grofstoffelijke acties denken (de vuistslag, de toetsaanslag, het gesproken woord, het roeren van de pollepel in de pan, etc.), die door de punten 1 en 2 worden ingezet. Maar bij BDE en BLE verschijnselen telt dat in mindere mate of helemaal niet. Het gaat hier om geestelijke ervaringen, die uiteraard wel iets met lichamelijke te maken hebben, maar waarbij het lichaam in bewusteloze staat verkeert. We ervaren deze twee complementaire bewustzijnsvormen in hun alledaagse samenwerking als ons totale **bewustzijn**, zonder er een onderscheid tussen te maken. Ik ga eerst deze zienswijze wat uitdiepen en daarna (voorzichtig) toepassen op de verschijnselen BDE en BLE.

Ad. 1 Het “stille” eonische bewustzijn, bronbewustzijn of yinbewustzijn wordt in diverse publicaties aangeduid als “het slimme onbewuste” (Ap Dijksterhuis) of het voorbewuste (Freud). Het heeft, gezien vanuit de eonentheorie, een aantal eigenschappen:

- a. Het bronbewustzijn is eonisch van aard, d.w.z. het voltrekt zich in aparte tijdrumten, de eonen. Het eon is een tijdrimte, die op een onstoffelijk punt raakt aan onze dagelijkse tijdrimte (ook wel genoemd: onze zwaartekrachtrimte). Dat onstoffelijke raakpunt kennen we als een elektron, met alle elektronische eigenschappen en mogelijkheden van dien. Meer in het bijzonder: het bronbewustzijn omvat fotonenprocessen in de eigen tijdrimte van het Zelf-eon, het verst ontwikkelde eon, dat in ons wezen fungeert als ‘dirigent’. In de sorteervolgorde van de eonen is dit het eon met de meest gevorderde psyche, gevuld met de meeste evolutie-ervaringen: de **ziel**. Daarmee krijgt het begrip “ziel” een nieuwe en tegelijk oeroude beschrijving.
- b. Hoe deze fotonische processen werken en welke gegevenscodering ze gebruiken, weten we niet. Maar het vermoeden bestaat dat de fotonen informatie dragen in een toestand van superpositie (+1 en -1 tegelijk, als een qubit). Het stille eonische bewustzijn kan daarom werken met de snelheden van een kwantumcomputer of zelfs nog sneller c.q. tijdloos, gebruik makend van een eindeloos groot geheugen.
- c. Ik noem deze eonische vorm van bewustzijn “stil” omdat het nog niet gekoppeld hoeft te zijn aan elektromagnetische processen tussen hersencellen of spieren. Het speelt geheel zich af binnen in de imaginaire tijdrumten van de eonen. Het bronbewustzijn kan geheel in zichzelf bestaan, maar kan ook samenwerken met de hersencellen en andere lichaamscellen door neuronen te activeren, gebruik makend van de mogelijkheden van het eon in haar hoedanigheid als elektron en de daaraan verbonden elektromagnetische interacties.
- d. Eonische processen in het bronbewustzijn gaan dus vooraf aan het ‘breinbewustzijn’ en levert het eerste begin van een elektromagnetische hersenwerking dat, na een zich snel uitbreidende cascade van neurale activiteit, kan uitmonden in een denkbeeld in het breinbewustzijn en/of een spierbeweging (met een kleine vertraging van ca. 0,1 tot 0,4 seconde). Dit hele complex van ‘bron en brein’ ervaren wij doorgaans als ons “bewustzijn”, zonder dat we ons bewust zijn van de kleine vertraging, opgelegd door de eonische techniek versus de neuronentechniek.

Ad. 2 Het “luide” breinbewustzijn, het waak- en droombewustzijn of yangbewustzijn kennen we als de gedachtestroom, de kakofonie in ons dagelijkse bewustzijn en tijdens de dromen, waarbij kennis en herinneringen uit complexen van hersencellen worden opgehaald, voorgeprogrammeerde acties worden aangestuurd en uiteindelijk spierbewegingen ontstaan (spraak, actie). Sommige breindeskundigen noemen dit nogal denigrerend de ‘babbelfox’, om daarmee aan te geven, dat het gebabbel alleen maar een min over meer overbodige ondertiteling is bij ons onberedeneerde en door toevallige neureonenchemie aangedreven gedrag.

Eigenschappen van het breinbewustzijn:

- a. Het werkt in de 4D tijdrimte (lengte, breedte, hoogte en tijd) van ons lichamelijke bestaan.

- b. In het brein zijn de algoritmen, die de gegevens vanuit de zintuigen verwerken, voorgeprogrammeerd en deze programmering is vastgelegd in de bedrading tussen de neuronen. Het vastleggen van deze algoritmen is een proces van langdurige training en repetitie, vanaf de maanden voor de geboorte tot op hoge leeftijd.
- c. De hersencellen fungeren hierbij als een antenne en versterker van de stille en uiterst subtiele eonische fotonenbewegingen. Vandaar de term "luid". Dit versterkingsproces werkt met de betrekkelijk trage hersencellen (max. 200 pulsen/seconde) en uiteindelijk met de nog tragere spierbewegingen t.b.v. beweging en spraak. In het brein kost deze versterking en verwerking een bescheiden hoeveelheid elektrische energie, ca. 20 tot 30 watt, wat op zichzelf een wonder van efficiëntie is. De geestelijke werking in en tussen eonen kost geen energie.
- d. Het effectueert opdrachten vanuit het "stille" eonische bewustzijn en neemt ook ervaringen/waarnemingen op vanuit de hersencellen. Dat kan ook gebeuren zonder daarbij het "luide" bewustzijn in te schakelen/te activeren, wat betekent dat eonen ook rechtstreeks informatie kunnen ophalen vanuit de zintuigen en de proprioceptie². Ook daarin bevinden zich immers talloze eonen, die onderling non-lokaal informatie kunnen uitwisselen.
- e. Het "luide" bewustzijn overstemt het "stille" bewustzijn vrijwel altijd, behalve als de elektromagnetische beweging van de hersencellen is uitgeschakeld (zoals bij een BDE) of langs andere weg is verzwakt, bijvoorbeeld door meditatie, een narcose en tijdens diepe slaap.
- f. Normaliter ervaren wij alleen ons "luide" hersenbewustzijn als ons dagelijkse **waak- en droombewustzijn**, de kakofonie van gedachten en waarnemingen. Vandaar ook de puur materialistische stelling: "*Minds are what brains do*" van Minsky.
- g. Vanuit ons waakbewustzijn een blik proberen te werpen in het "stille" eonische bewustzijn is net zoiets als het bekijken van de sterrenhemel vanuit een helder verlichte stadswijk. Je ziet alleen enkele heldere sterren en die vaak ook nog niet door de smog. Pas als de elektromagnetische beweging van de hersencellen is geëlimineerd (zoals bij een BDE of bij diepe meditatie), is het mogelijk om rechtstreeks het "stille" bewustzijn te ervaren. Dat is vergelijkbaar met het kijken naar de sterrenhemel vanuit een absoluut donkere plaats, bijv. het midden van de Sahara, waarbij de sterren van ons melkwegstelsel in alle pracht en praal te zien zijn. (In het absolute donker kan ons oog zelfs enkele fotonen waarnemen). Eén felle zaklamp doet de pupillen weer vernauwen en de waarneming verdwijnt.
- h. Het "luide" hersenbewustzijn (waak- en droombewustzijn) stopt, als het lichaam sterft of als het brein zonder zuurstof komt te zitten. Wat er dan actief blijft is het "stille" eonische bronbewustzijn, dat los van het lichaam kan voortbestaan (het Zelf-eon is een elektron, een stabiele en zeer beweeglijke constructie). Misschien verhuist het Zelf-eon naar een volgend leven, misschien zweeft het voor altijd weg in het heelal of 'blijft het nog even in de buurt rondhangen'. Misschien verlaat het Zelf-eon even het lichaam en keert het daarna weer terug.

3 Enkele losse associaties en vragen

1. Door diepe meditatie lijkt het mogelijk om de hersenactiviteit gedeeltelijk stil te leggen (de 'kakofonie' te verlaten), zodat er min of meer rechtstreeks geluisterd kan worden naar het "stille" eonische bronbewustzijn. Oosterse meditatietechnieken geven dat aan, alhoewel het yin bewustzijn moeilijk te bereiken is.
2. We weten niet, wat de codering en organisatie van informatie in de eonen is en welke 'taal' er in het stille eonische bewustzijn wordt gesproken; het zou misschien een vorm van "mathematische muziek" kunnen zijn. Ik noem het graag "eonische muziek", om een onderscheid te maken van allerlei (computer)technische manieren van gegevenscodering: bits, pixels, etc. Wel bestaat het vermoeden, dat de fotonen in het eon door middel van hun spin gegevens kunnen vasthouden als

² Proprioceptie: het vermogen van een organisme om de positie van het eigen lichaam en lichaamsdelen waar te nemen

qubits (+1 en -1 in superpositie), wat de informatie capaciteit van de fotonen in de eonen enorm vergroot.

3. Het eonische bewustzijn is vergelijkbaar met de elektronische trillingen in een antenne, voordat deze trillingen in een versterker worden versterkt tot een feitelijke trilling in een luidspreker en luchtrillingen naar ons oor. Dan pas klinkt de 'luidheid'. Het eonische bewustzijn kan de eerste trillingen ook zelf initiëren (neg-entropie en autonome informatie-vermeerdering in de fotonenkluwen in de eonische tijdruimte), maar ook opvangen vanuit de eonische matrix (het bovenbewuste) en dan doorgeven aan de hersenen (associatie met morfogenetische velden, Teilhard's noösfeer, het Akasha veld etc.).
4. Van Lommel vergelijkt het brein met een radio, die afgestemd is op informatie buiten mijzelf. Dat kan inderdaad zo werken, maar het Zelf-eon is (alhoewel non-lokaal altijd verbonden met andere eonen, zowel binnen als buiten mijn lichaam) zelf ook een compleet informatie-verwerkend systeem met een eigen geestelijke initiatieven, veel meer dus dan een passieve radio. Een vergelijking met een huiscomputer, die ook gekoppeld is aan internet maar ook zelfstandig 'offline' kan werken, lijkt mij daarom duidelijker.

4 BDE/BLE en de eonische mogelijkheden

Laten we hier enkele specifieke mogelijkheden van BDE en BLE uit de bovengenoemde lijst combineren met de non-lokale mogelijkheden van de eonen. Hier past uiteraard slechts bescheidenheid, want het is de vraag of een verpakking in een ander taalgebruik leidt tot een aannemelijk 'verklaring'. Ik breng de mogelijkheden daarom meer als overwegingen en laat het aan de lezer over om hier zelf mee verder te denken.

>Een onuitsprekbare ervaring

De yin-'taal' binnen in een eon, waarmee de evolutie-ervaringen zijn vastgelegd, kennen we niet en waarschijnlijk is het meer een soort "mathematische muziek" dan iets in woorden, letters, bits of pixels. De verhalen over DBE ervaringen, rechtstreeks vanuit het 'stille' eonische bewustzijn, gaan daarom zelden over letterlijk reproduceerbare teksten, maar steeds over gezichten, vergezichten, landschappen, kleuren, een helder licht, klanken, allemaal dingen die ons emotioneel raken. Qualia dus. Gesproken of geschreven taal is een combinatie van bronbewustzijn en hersenfuncties, gesteld in een beperkende woordenschat. De verbale beschrijvingen achteraf zijn dus altijd inferieur t.o.v. de ervaring en die inferioriteit neemt toe, naarmate de oorspronkelijke (eonische) ervaring mooier of dieper is. Deze onuitsprekbaarheid komt in veel BDE- ervaringen naar voren.

> Uittredingservaring: waarneming buiten en boven het bewusteloze lichaam, ook van de omgeving. Ook waarneming door blinde en dove personen.

Het bronbewustzijn in de Zelf-eon 'ziet' en interpreteert door het aftasten van bepaalde hersencellen, waar de beelden van het oog of het oor omgezet zijn in "hersenzmuziek". Dit proces is en blijft een indrukwekkend mysterie, vandaar dat het mij onmogelijk is daar iets verstandigs over te zeggen. Het allerdomste zou zijn te beweren, dat het "simpelweg niets anders is dan een stel elektrochemische emergente reacties" en dan net te doen alsof je iets begrijpt. Een uittredingservaring (BLE) zou mogelijk kunnen zijn door het zien via andere dan de eigen hersencellen of door communicatie (via non-lokale communicatie) met eonen in een ander lichaam (bijvoorbeeld hersencellen van de chirurg of verpleegster, die ter plekke is). Een suggestie in deze richting wordt tegenwoordig ook aangeduid met het begrip 'spiegelneuronen' en de daarbij behorende onderlinge resonanties. Ook de hogere dimensie van de eonisch tijdruimte biedt hier mogelijkheden. Als dit 'zien' verklaard zou worden met een non-lokale mogelijkheid, werkend via een vijfde dimensie, dan schiet elke fysische lokale 4D-verklaring dus tekort, want 'non-lokaal' wordt in de eonische theorie gezien als een communicatie mogelijkheid tussen tijdruimten, op basis van kwantummechanische verstrengeling en een vijfdimensionaal heelal.

> **Contact met een stralend, niet verblindend licht.**

Ervaring van een fel licht bij BDE lijkt op het zien van de eonische fotonenkluwen zelf: het helderste licht van dit heelal (volgens Charon met extreem hoge temperatuur, volgens mijn beschrijving een "spetter uit de oerknal"). 'Kijkend' binnen zichzelf 'ziet' een eon 'licht en warmte' in overvloed.

> **Het gevoel zich te bewegen in een donkere ruimte, vaak een "tunnel" genoemd met aan het einde een helder licht.**

Als je vanuit een donkere ruimte in de verte een zeer helder licht ziet, waarbij de rest om je heen diepzwart is, dan ontstaat sterk het gevoel van een tunnel. Dit lijkt mij meer een zaak van perspectief dan dat er diepe symbolische waarde aan gekoppeld is. Pim van Lommel suggereert hier de mogelijkheid van het gaan door een wormhole, een extreme kromming in de ruimte, wat de ervaring zou geven van het passeren van het nauwe deel van een zandloper. Ook mooi; woorden schieten hier tekort. De eonische theorie geeft hier een eenvoudiger uitleg: we kunnen in ons eigen eonische 'stille' bewustzijn rondkijken en het stralende licht daarin stelt al het andere in de schaduw (donkere wanden van een tunnel).

> **Waarnemen van een andere niet-westerse omgeving, met prachtige kleuren, en soms muziek.**

Hier kan ik me in eonische zin heel veel bij voorstellen. De inhoud van het eonische bronbewustzijn is niet specifiek westers, maar van alle tijden en plaatsen, waar een eon ook maar langs gekomen is c.q. aan heeft deelgenomen. Mijn Zelf-eon zou heel goed afkomstig kunnen zijn van een Aziaat, daarvoor een Eskimo, daarvoor een Aboriginal en zo duizenden gestalten uit de oude natuur, tot en met een simpele bacterie of kristal. Fotonenbeweging in een eon associeer ik ook veel meer met een soort "mathematische muziek", dan met andere vormen van actie. Bij schoonheidservaring herkennen eonen wat ze zelf ooit in de evolutie hebben gemaakt of waar ze aan hebben meegewerkt. Deze schoonheidservaring zie ik als een fundamenteel eonisch terugkoppelingsmechanisme, dat de evolutie op koers houdt: altijd op weg naar een breder en dieper bewustzijn. De hele natuur is vanaf de oerknal vertegenwoordigd in ons diepere eonische geheugen en het moet fantastisch mooi en groots zijn om daar iets uit op te vangen.

> **Ontmoeten van overleden dierbaren en bekenden, soms communicatie.**

Zelf-eonen (evenals alle andere eonen) verlaten na de dood als elektron het lichaam en voegen zich in de wereldruimte (de noösfeer), mogelijk niet al te ver verwijderd van de plek, waar ze woonden. Het 'zien' van en communiceren met voorouders en anderen lijkt mij daardoor helemaal niet onmogelijk; ze zijn misschien nog 'in de buurt' en met elkaar verbonden, misschien zelf wel in het kleine familie-altaartje in een hoekje van de woonkamer. Deze non-lokale communicatie via verstrengeling of beschreven als virtuele fotonencommunicatie lijkt mij mogelijk, zelfs over zeer grote afstanden. Vanuit de eonentheorie gezien is het contact met voorouders (en geesten - andere Zelf-eonen - in het algemeen) dus niet een kwestie van een abject bijgeloof. Het sluit ook nauw aan bij elementaire menselijke intuïties, al talloze malen in de literatuur beschreven, die uiteraard zelf ook van eonische oorsprong zijn.

> **Een diepgaande communicatie, meestal in een sfeer van *onvoorwaardelijke* liefde en acceptatie.**

Zou er eigenlijk een diepgaander communicatie in dit heelal mogelijk zijn dan rechtstreekse non-lokale eonencommunicatie tussen verstrengelde zielen, in een levend lichaam of elders in de noösfeer? Charon duidde deze vorm van communicatie tussen eonen aan met de term "liefde" en dat was niet zonder reden. Zoals twee geliefden bij flakkerend kaarslicht helemaal in elkaar op gaan; twee zielen, één gedachte. Of word ik nu te romantisch? Misschien is dit ook wel de ultieme vorm van bidden met een hoger wezen (Gaia, Brahman, God). Non-lokale communicatie tussen verstrengelde Zelf-eonen kan een verklaringsprincipe zijn voor allerlei verschijnselen tussen onderling sterk verbonden personen, zelfs over grote afstanden en mogelijk ook tussen levenden en gestorven mensen. Te denken valt daarbij aan eenige tweelingen, twee geliefden,

lang gehuwden, *soul-mates*, collega's, etc. Er bestaan meerdere verhalen over het verschijnsel, dat een lid van een tweeling in bijvoorbeeld Australië iets overkomt en dat het andere lid hier in Nederland daar onmiddellijk een ervaring van beleeft, wat dan later via een telefoongesprek wordt bevestigd.

> **Een levenschouw of terugblik: een levensoverzicht waarbij men zijn hele leven overziet en zich bewust wordt van zijn handelen en de gevolgen daarvan; bijvoorbeeld de vreugde en verdriet dat men anderen berokkend heeft.**

In het eonische bewustzijn is het vanuit de vijfde ruimtedimensie mogelijk om de eigen tijdruimte (mijn hele leven van geboorte tot dood) in één eonische flits (extreem snel dus) te overzien en details of hele films daaruit op te diepen, waarvan we niet wisten dat die waren opgeslagen. Het eon met zijn fotonische qubits kan als een kwantumcomputer functioneren, inclusief de daarbij behorende snelheid en enorme geheugencapaciteit. Omdat de Zelf-eon al heel oud is, zelfs zo oud als het heelal, kunnen deze herinneringen teruggaan tot diep in het afgelegde evolutiepad. Alle opgedane evolutiekennis kan in een flits worden overzien als een geïntegreerd en tijdloos beeld in het hier en nu.

> **Soms ook een vooruitblik.**

In een vijfde ruimtedimensie telt tijd van onze dagelijkse dimensies niet op dezelfde manier. Dat het verleden in een flits te overzien is, lijkt mij mogelijk. Ook voor fotonen in een eon geldt voor de toekomst het onzekerheidsprincipe van Heisenberg, waarbij op elk moment besluiten kunnen worden genomen, die alle kanten op kunnen gaan. Maar wie de lange lijn van de geschiedenis in een 'ogenblik' kan overzien, zal ook een beetje in de toekomst kunnen kijken (extrapoleren) en daar zijn besluiten op baseren, waardoor die toekomst daadwerkelijk gestalte krijgt. Ook is het misschien mogelijk dat non-lokale eonische processen een achterwaartse causaliteit veroorzaken, een toekomst die het heden a.h.w. naar zich toetrekt. Teilhard veronderstelde dat er vanuit het einddoel van de evolutie, het punt Omega, ook een zeker trekkracht uitging, die de richting van de evolutie mede bepaalt (de bekende 'stip aan de horizon').

> **Het waarnemen van een grens**

Het Zelf-eon beslist heel precies, wanneer het lichaam definitief wordt verlaten. Het Zelf-eon kan ook tijdelijk het lichaam verlaten (een uittreding), maar komt dan steeds weer terug naar het eigen lichaam, tot het laatste vertrek waarbij het lichaam stervend wordt achtergelaten. Andere eonen (de belangrijke lichaams-eonen van bijvoorbeeld de hartstreek, de maagstreek, in het oosten bekend als de "chakra's" langs het ruggenmerg) gaan dan nog even door. Sterven is daarom niet een plotseling proces, maar het neemt enige tijd in beslag. Haargroei gaat nog dagen door, evenals de groei van nagels, etc.) Een lichaam, waarbij de Zelf-eon definitief is vertrokken, ligt in coma, als een initiatiefloze zombie. Heel veel andere eonen blijven nog een tijd hun werk doen, maar het geestelijke initiatief is niet meer aanwezig. De juridische grens van 'dood' zijn" is, dat het brein 'stil staat' en dat er met onze **huidige** meetinstrumenten geen elektrische activiteit meer te zien is, terwijl overal in het lichaam en ook in het brein het 'eonische voorbewuste leven' nog doorgaat. Deze begrenzing is dus zeer discutabel en dient alleen maar om nog levende organen uit het lichaam te kunnen verwijderen. De feitelijke orgaandonatie gebeurt dus niet na het sterven, maar midden in het stervensproces en het blijft een open vraag hoeveel de stervende daarvan nog beleeft.

> **Bewuste terugkeer in het lichaam**

Het Zelf-eon, de ziel, bepaalt of en wanneer het weer in het lichaam terugkeert. De belangrijkste functie van het Zelf-eon in een lichaam is het besturen van het geheel, het geestelijke initiatief. Die taak laat een Zelf-eon zich niet ontnemen, behalve als het lichaam te erg beschadigd is. BDE verhalen zeggen, dat deze terugkeer niet altijd even prettig is, vooral niet na een prachtige ervaring

van licht en geluk, waarna de ziel terugkeert in een hopeloos beschadigd lichaam en dan het lijden weer in de volle omvang moet aanvaarden.

> Uittredingservaring: waarneming buiten en boven het bewusteloze lichaam, ook van de omgeving (BLE). Ook waarneming door blinde en dove personen.

Het is goed om een scherp onderscheid te maken tussen wat er binnen in het zelf-eon te zien en te ervaren is (via introspectie) en wat er buiten het lichaam te ervaren is (via zintuigen). Dat is waar een BLE over gaat: ervaren van de omgeving zonder ogen c.q. zonder zintuigen. Het bronbewustzijn in de Zelf-eon "ziet" en interpreteert door het aftasten van bepaalde hersencellen. Dit proces is en blijft een mysterie. Een uittredingservaring (BLE) zou mogelijk kunnen zijn door het zien via andere dan de eigen hersencellen of door communicatie (via virtuele fotonen) met eonen in een ander lichaam (bijvoorbeeld de chirurg of verpleegster, die ter plekke is). Ook de hogere dimensie van de eonisch tijdruimte biedt hier misschien mogelijkheden.

De vraag is of het bronbewustzijn ook zelfstandig waarneming in de reële wereld kan doen, zonder tussenkomst van ogen/hersenen. Laten we dit nog wat verder uitdiepen. Het proces van het "zien" kunnen we, gedacht vanuit de eonenhypothese, onderverdelen in twee stukken:

- a. De lichamelijk/materiele acties: De fotonen worden door de zon uitgezonden, weerkaatsen op een object, komen het oog binnen en worden omgezet in zenuwpulsjes. Via de oogzenuw gaat het naar de het visuele deel van de cortex en daar ontstaan hersenpulsjes, miljarden per seconde, waarin het beeld op een of andere manier is verpakt (niemand kent de codering en de organisatie van de gegevens). Het beeld wordt daar enige tijd vastgehouden (kort geheugen), tot het bronbewustzijn de beelden oppakt. Dit noem ik het "fysieke zien", of in analogie met het voorgaande: het "luide" zien.
- b. De eonisch acties: Via non-lokale overdacht leest het bronbewustzijn (het Zelf-eon) deze hersenpulsen uit en "ziet" het beeld voor zich in het bronbewustzijn (ook daar kent niemand de codering). Dit noem ik het "eonische zien", of het "stille" zien. Dit deel van het bewustzijnsproces vereist extreem hoge verwerkingssnelheden, zoals ook veel computersimulaties al hebben laten zien. Veel van wat het oog ziet, legt niet het hele pad af en zal dus het bronbewustzijn (b) nooit bereiken, c.q. het wordt niet bewust gemaakt. Zelfs het oog selecteert al heftig (niet meer dan 1% gaat door naar de hersenen, las ik eens).

Ook hier geldt weer, dat het "luide fysieke zien" het "stille eonische zien" altijd overstemt, totdat het fysieke zien om een of andere reden helemaal wordt uitgeschakeld (zoals bij een BDE of andere manieren om het luide bewustzijn af te zwakken, of bij totale blindheid). Dit neemt niet weg, dat de overgang van de fysieke prikkels naar de psychische gewaarwording nog steeds het nog onverklaarde probleem is en tot op heden is, voor zover mij bekend, alleen de eonische theorie in staat van deze sluier een tipje op te lichten. Bij blindheid vanaf de geboorte ontwikkelt zich een vorm van "eonisch zien", waar in de praktijk mee te leven valt; een supergevoeligheid voor .

De BLE vraag spitst zich toe op het punt, dat het eonische zien kennelijk ook in staat is, de wereld direct waar te nemen, zonder hulp van de gebruikelijke zintuigen. In veel paranormale rapportages komt met niet verder dan een vage vorm van 'zien', bijvoorbeeld over de plaats van een vermist persoon of voorwerp. Dat is m.i. heel iets anders dan wat er in een BLE wordt gerapporteerd: nauwkeurig zien, tot en met details, die echt kloppen. Alsof het met 'echte ogen' is gezien. De vraag blijft dus: kan een Zelf-eon de hersenpulsen uitlezen van omstanders (de chirurg, anesthesist, verpleegster, EHBO-er) rond de operatietafel of rond de plek van het ongeluk. Via non-lokale communicatie met verstrengelde fotonen zou dat moeten kunnen. Het samen intensief bezig zijn met een operatie of het betrokken zijn bij EHBO levert mogelijkwerwijs die verstrengelingen en het bronbewustzijn van de patiënt (met verdoofde hersenen) doet daar actief aan mee. Dat verklaart nog niet het geval van het zien van de operatietafel vanaf het plafond, wat soms wel wordt

gerapporteerd. Het waarnemingsperspectief, en de verplaatsing daarvan door de 3-dimensionale wereld (en eventueel naar, en in, een bovenwereldlijke ruimte) tijdens BLE's en BDE's, valt hiermee dus niet volledig te verklaren.

Hier volg ik daarom de suggestie van een van mijn mede-lezers Ruud van Wees: "Wat betreft het zien vanuit een plekje bij het plafond tijdens de BDE, stel ik voor om aan het bronbewustzijn waarnemingsvermogen toe te kennen, als onderdeel van of naast de eonische kenfunctie. Het waarnemen tijdens de BDE is een ander soort waarnemen dan het zintuiglijke waarnemen (zie bijv. Ring: Blind Ziende), maar het is wel helder. Het ligt dicht bij kennen. Tijdens zijn verbinding met het lichaam treedt dit ruimere, helderder bronbewustzijn naar de achtergrond, en manifesteert zich dan als voorbewuste. En het splitst daarnaast een ingesnoerd, zogeheten waakbewustzijn af."

Eindeloos bewustzijn

In de literatuur wordt vaak geen helder onderscheid gemaakt tussen de begrippen "geest" en "bewustzijn", zoals dat in de eonische theorie wordt gedaan. Er zijn schrijvers die voor alles wat geestelijk is het woord bewustzijn gebruiken en dat betekent, dat zelfs in de oerknal al "een bewustzijn" aan het werk was. In de eonische theorie zeggen we dat bewustzijn ontstaat als een emergent verschijnsel, vanuit de intensieve samenwerking tussen eonen (geest) en neuronen (een brein, hoe minimalistisch ook). Dat leidt tot de gedachte, dat bewustzijn voorkomt in alle levende, vliegende, kruipende of zwemmende wezens, vanaf het begin van de dierlijke evolutie. Dat is ook de grondgedachte van Pim van Lommel in zijn boek "Eindeloos bewustzijn". Deze eonische constructie heeft de potentie in zich om een technisch/fysische onderbouwing te zijn voor de visie van Pim van Lommel. Hij stelt dat de geest, via de non-lokale ruimte, met verstrengelde geesten communiceert. Uiteraard bestaat DNA uit atomen met talloze elektronen/eonen, vandaar ook de gedachte dat DNA in verschillende lichamen elkaar rechtstreeks kan waarnemen. Non-lokaliteit (communicatie via verschillende tijdruimten) kan zich daarom overal in ons lichaam afspelen, niet alleen bij de hersenen t.b.v. bewustzijn, maar in elke cel van het lichaam.

Ook het opnemen van informatie vanuit meer ontwikkelde eonen in het lichaam of daarbuiten is via hetzelfde "non-lokale communicatie mechaniek" mogelijk. Dat zal heel veel voorkomen, een voortdurend proces dat elke picoseconde doorgaat, omdat via voedsel de nieuwe materie met 'frisse' eonen steeds binnen blijft komen ter vervanging van de bestaande lichaamsmaterie. De nieuwe eonen moeten steeds worden 'bijgepraat' om dienst te kunnen doen in het lichaam. Eonisch gezien vind er in ons lichaam daarom een voortdurende en complexe communicatie plaats tussen talloze miljarden atomen en cellen. We eten daarom ook bij voorkeur voedsel met 'evolutionair gevorderde eonen' waarin de levenskracht nog volop aanwezig is (allerlei zaden, wortelen, jong groen, vers vlees). Ten diepste eten we eonisch vastgelegde levensinformatie (yin), vastgelegd in 'licht'. In hun lichtkern hebben eonen een geheugencapaciteit, die tot in het oneindige kan gaan. Het totale veld van eonen/elektronen doordrenkt alle materie. Het is daarom zelfs de vraag of we wel kunnen spreken van 'dode materie', omdat alle materie volgens Charon 'psychomaterie' is, volgens Teilhard 'geestdragende stof'.

In mijn lichaam worden de atomen voortdurend ververst, ook in het DNA en de hersencellen. Toch blijft de genetische informatie vastliggen, wat Pim van Lommel er toe brengt te veronderstellen, dat DNA niet zelf het geheugen voor evolutie-informatie is, maar dat het DNA een ontvangstantenne is voor de evolutiekennis vanuit de non-lokale ruimte. Het feit dat DNA voor 95% bestaat uit zgn junk-DNA, waarvan de functie onbekend is, versterkt deze visie in zijn ogen. Het is goed denkbaar, dat deze junk-DNA dient als een ontvangstantenne en een tijdelijke opslagbuffer, een werkgeheugen c.q. bouwtekening voor informatie vanuit de non-lokale ruimte, d.w.z. vanuit de Zelf-eon, en vanuit de eonische matrix. Het tijdelijk opslaan in buffergeheugens is in technische zin altijd nodig, als er grote

snelheidsverschillen in de communicatie zijn (eonische snelheden versus cellulaire snelheden). Dat is geheel in overeenstemming met de eonische theorie, die de levenskennis (evolutiekennis) lokaliseert in de Zelf-eon en de andere lichaamseonen en dus ook in het totale veld van eonen/elektronen, dat in deze wereld alles doordrenkt (de eonische matrix).

Deze visie over DNA is helaas niet in overeenstemming met sommige voortijdige juichberichten als zouden we het DNA nu “helemaal begrijpen”, omdat we de volgorde van de DNA coderingen (vastgelegd in molecuulcombinaties van vier stoffen, aangeduid met C, A, T en G) kunnen lezen en manipuleren (ook zonder de ‘taal’ van de DNA informatie te begrijpen). Deze info is altijd via de non-lokale communicatie bereikbaar, overal in het lichaam en elke picoseconde. Ik ga ervan uit, dat talloze geestdeeltjes (mijn lichaamseonen) met elkaar verstrengeld zijn in kwantumtechnische zin, omdat ze deel zijn van hetzelfde lichaam en altijd met elkaar in verbinding staan en ook steeds weer nieuwe non-lokale verbindingen aangaan. Dat betekent, dat non-lokale communicatie via verstrengeling overal in het lichaam (en daarbuiten) voortdurend gebruikt wordt. Dat kan ook verklaren, waarom een lichaamsvreemde cel of ander lichaamsvreemd materiaal bij binnenkomst in het lichaam onmiddellijk wordt herkend, zelfs al op afstand (de basis van ons immuunsysteem).

Enkele opmerkingen bij het boek “Eindeloos Bewustzijn” van Pim van Lommel

Met de ontdekking van het hologramprincipe werd gespeculeerd over de vraag of de evolutiekennis niet opgeslagen zou kunnen zijn in een wereldwijd hologram. De opslag van evolutie-informatie in een onbegrensde tijdruimte, dus zonder afsluiting met een membraan, bijvoorbeeld in de vorm van holografische trillingspatronen in onze gravitatie ruimte, lijkt een aantrekkelijke gedachte, maar heeft wel het nadeel dat deze trillingspatronen altijd blootstaan aan de entropische invloeden en dus zullen verrommelen c.q. vervlakken en vervolgens uitsterven. Erwin Laszlo geeft daarvoor geen goede oplossing. Ook Sheldrake’s morfogenetische velden lossen dat probleem niet op. Charon biedt daarvoor **als enige** de mogelijkheid van de stabiele eonen, waarbinnen deze info eeuwig kan worden vastgehouden, omdat de eonische structuur daar alle mogelijkheden voor geeft. Een permanent geheugen kan niet zonder een ‘eeuwig’ stabiele geheugendrager, ongeacht of dat nu trillende fotonen of magnetische plekje zijn. Een universele evolutie kan niet zonder een onvergankelijk evolutie-geheugen. In de eonenhypothese zijn het dus trillende fotonen, maar dan wel gegroepeerd in een kleine stabiele tijdruimte, waar geen energie verloren gaat en waar de entropie geen vat op heeft c.q. stil staat.

Ik veronderstel daarom, dat opslag van evolutie-informatie als een hologram gezien moet worden als een interessante metafoor, niet als fysische realiteit. Niemand weet hoe de evolutie-informatie is gecodeerd, c.q. welke trillingspatronen welke gegevens vasthouden, vandaar mijn voorkeur om hier te spreken over “eonische muziek”. De veronderstelling van een hologram werd gewekt, omdat delen van hersenen kunnen worden weggenomen, zonder daarbij de geheugenfunctie aan te tasten, zoals dat ook gebeurt bij een hologram. Bovendien geven scans aan, dat bij een activiteit veel hersendelen betrokken zijn. Iets dergelijks lukt ook (en beter) als de informatie eonisch wordt vastgehouden, in elektronen die flitsend snel door het lichaam en het brein heen en weer vliegen en die op talloze plaatsen signalen afgeven, waarmee hersenprocessen worden gestart. Ook op deze manier lijkt de informatie en het initiatief overal en nergens te zijn. Hoe diep je ook in de hersenen graaft, je komt er geen herkenbare ziel tegen. Immers, nog nooit heeft iemand een elektron echt gezien. Het “uitlezen” en “downloaden” van massale informatie uit ons geheugen, waar veel AI specialisten op hopen, via een brein-computer interface lijkt mij daarom een illusie.

Dit alles ondersteunt de waarnemingen van Pim van Lommel, in mijn ogen vrijwel of helemaal naadloos. Het ondersteunt de BDE waarneming van het eigen eonische geheugen, het overzien van het hele leven, etc. Blijft nog het probleem van de BLE, de waarneming via de non-lokale ruimte, zonder zintuigen en toch scherp zien. De suggestie van een van mijn filosofische *partners in crime*

“om aan het bronbewustzijn waarnemingsvermogen toe te kennen, als onderdeel van of naast de eonische kenfunctie”, ging mij wat te snel, want dan blijf ik als verstokte technicus steeds zitten met de vraag: “Ja maar, hoe dan?” Een antwoord zou kunnen zijn, dat het bronbewustzijn via de non-lokale ruimte indrukken kan oppikken vanaf elke andere tijdruimte en dus elk ander bewustzijn in de ruimte, ongeacht de afstand en de bezigheden van dat bewustzijn. Het is mogelijk, dat de diverse personen, die aan de operatietafel (of bij het ongeluk) werken of aanwezig zijn een onbewuste band met elkaar onderhouden door non-lokale communicatie, zonder dat ze dat zelf merken, terwijl het bronbewustzijn van de patiënt daarin meedoet. Dat zou kunnen betekenen, dat de patiënt ‘met andere ogen meekijkt’ naar zijn/haar eigen operatie of situatie. Dit houdt overigens wel in, dat een BLE dus niet zou voorkomen in een omgeving, waar verder geen mens (of dier) te bekennen is (bijvoorbeeld een ongeluk op een doodstil landweggetje) of een operatie door een robot.

Tenslotte is er nog een punt, waar de eonische theorie de veronderstellingen van van Lommel regelrecht ondersteund en dat is de titel van zijn boek “Eindeloos bewustzijn”. De schrijver veronderstelt dat het bewustzijn oneindig is. In de eonische theorie zijn de eonen/elektronen in natuurkundige zin eeuwig stabiele constructies; de oudste eonen stammen van vlak na de oerknal. Daarom heette een boek van Jean Charon ook: “Ik leef al 15 miljard jaar”, met in acht neming van het bovengenoemde onderscheid tussen geest en bewustzijn. Met de kennis van nu zou hij 13,7 miljard jaar gezegd hebben, maar dat doet niets af aan zijn bedoeling. Mijn Zelf-eon, mijn ziel, is eeuwig en reïncarneert vanaf het allereerste begin van het leven door de evolutie heen, via miljoenen levens, en dat zal doorgaan tot aan het einde van de tijd. De wil om tot bewustzijn te komen drijft deze evolutie aan in de richtingen van steeds meer complexiteit en breder, scherper en dieper bewustzijn. Dit zou ook een moderne vertaling kunnen zijn van de ‘levenswil’, die Arthur Schopenhauer beschrijft in zijn boeken: “De wereld als wil en voorstelling”.